

[Parkov.]

Grundlag for en saadan Udtalelse om, at alle er enige. Jeg ved nemlig — og det er ikke en Antagelse eller en Formodning, det er en *Viden* —, at i alt Fald har jeg aldrig udtalt mig saaledes, og det er mig heller ikke bekendt, at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen har fremsat en saadan absolut fældende Dom over Ordningen af 1922. Det er rigtigt, at der umiddelbart efter, at Ordningen var vedtaget, fra navngivne Officerer fremkom en meget stærk Kritik af Lovens Bestemmelser navnlig vedrørende Hæren. Jeg tror nu ikke, det vil være muligt at undgaa Indvendinger; jeg tror ikke, at der noget Sted i Verden findes en Ordning paa tilsvarende Omraader, som fra alle Sider har været erkendt for at være fuldkommen, og derfor undrer det mig ikke, at der ogsaa kom saadan Kritik og saadanne Indvendinger frem her, men jeg skal indrømme, at de for nogle Vedkommende havde en meget skarp Form.

Jeg vil dog her gerne minde om, hvorledes det gik, da vi havde vedtaget Forsvarsordningen af 1909. Den Ordning blev sandelig ogsaa modtaget fra mange Sider med megen Kritik og mange Angreb. Dels blev disse fremført af militære Personer, altsaa dem, vi kalder „sagkyndige“, dels blev Angrebene ogsaa — og det angik selve Lovens Indhold — fremført her under Behandlingen i Rigsdagen, dels blev de fremført, og ikke mindst, mod mig personligt. Altsaa noget saadant mener jeg ikke man kan undgaa; jeg siger paa ingen Maade, at man skal se bort derfra, men man skal heller ikke lægge saa megen Vægt derpaa, at man deraf tør slutte, at saa var den Ordning ubrugelig, og at saa var den i samme Øjeblik og fra alle Sider erkendt for at være ubrugelig. Det viste sig imidlertid, at Ordningen af 1909 stod sin Prøve under Verdenskrigen, og der foreligger fra meget sagkyndig Side en Udtalelse om, at Loven af 1909 gav os den bedste Hæror- dning, vi havde haft i mange Tider.

Jeg erkender, at Flaadens Tilstand er meget ringe, og dog er der for mig ingen Tvivl om, at den desuagtet endnu i de første Aar vil kunne være en alvorlig Trusel for et Angreb, der vil forcere de danske Farvande, og den vil ogsaa have nogen Mulighed for at opfylde vore internationale Forpligtelser, selvfølgelig ikke i det Omfang og det Maal, som Tilfældet vilde være, hvis Loven var gennemført helt og fuldt, og det er derfor ogsaa rigtigt at erkende, at det er paa høje Tid, at der nu gøres

Anstrengelser for at bringe Flaaden i fuldt forsvarlig Stand.

I Anledning af de dels af den højt- ærede Forsvarsminister, dels nu i Dag af det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen fremførte Udtalelser om Utilstrækkeligheden af det Beløb, der blev afsat til Nybygninger, vil jeg dog minde om, at den daværende Forsvarsminister, afdøde Klaus Berntsen, den 19. Maj 1922, efter Rigsdagstidene Sp. 7422, udtalte følgende: „Vestres Forslag indeholder for Liniens Vedkommende, altsaa for det Materiel, der berøres af Nybygningskontoen, i alt ca. 26 000 t“. Denne Udtalelse gør det klart, at Skibe til særligt Øjemed og Flyvemateriel er tænkt anskaffet ved ekstraordinær Bevilling, men ikke desto mindre blev der til Bygning af et Værkstedsskib for Undervandsbaade, Skibet „Henrik Gerner“, i Finansaaret 1926—27 anvendt ca. 189 000 Kr. af Nybygningskontoen, som altsaa ikke skulde have været brugt til dette Øjemed, og i 1927—28 ca. 898 000 Kr., det vil sige i alt 1 087 000 Kr. Endvidere er der fra 1927 frem i Tiden aarlig anvendt fra 500 000 Kr. til 710 000 Kr. til Anskaffelse af Flyvemateriel, for Finansaaret 1929—30 er dette Beløb fastsat til 550 000 Kr., som samtidig er fradraget Flaadens oprindelig Nybygningskonto paa 2,4 Mill. Kr., og derved kommer vi til det af det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen nævnte Tal 1 850 000 Kr. Men alle disse Summer er altsaa anvendt imod Forudsætningen fra 1922 og unddraget Nybygningskontoen.

For Hærens Vedkommende er der ogsaa Mangler. Jeg tror, som jeg sagde før, at man ikke noget Sted vil finde en Ordning, som ikke er behæftet med Mangler. Spørgsmaalet er blot, om Manglerne er af en saadan Beskaffenhed og af en saa stor Betydning for Hærens Brugbarhed som Helhed, at denne Brugbarhed bliver illusorisk, og det er efter min Formening ikke Tilfældet. Det er nemt nok at se, at vi har gode, man tør maaske sige fortrinligt uddannede Rammer i Linien, men vi har for mange Reservebefalingsmænd, saa mange, at der ved en Mobilisering ikke vil være den fornødne Fasthed i Kommandoen og Ledelsen. Endvidere er der den Mangel, at Genindkaldelserne ikke har været ført paa rationel Maade og gennemført i fuldt Omfang. De Vilkaar, under hvilke Reservebefalingsmændene bliver uddannet til deres Gerning, er ogsaa saadanne, at denne Uddannelse ikke kan være tidssvarende. Dette erkendes, men ser man paa det Resultat, som fore-